

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem náměstí Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. MSK 144126/2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce v žalobě doručené Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 17. 5. 2019 navrhoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 9. 2018, č. j. MMOP 105492/2018 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, in eventum aby vyslovil nicotnost obou rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku vedeného u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. 19304/2016/DOPR/BOP. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí ze dne 7. 9. 2018 potvrdil.
2. Žalobce v žalobě uplatnil dva žalobní body. V prvním namítl, že napadené rozhodnutí je nicotné, protože jej vydal věcně nepřislušný správní orgán. Správní orgán prvního stupně, který o žádosti v prvním stupni rozhodoval, totiž nebyl podle žalobce k projednání věci věcně příslušný podle § 100 odst. 2 zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stejně tak nebyl podle žalobce příslušný ani žalovaný. Ve druhém žalobním bodě žalobce nesouhlasil s důvody, pro které správní orgány jeho žádosti o obnovu řízení nevyhověly. Žalobce zdůraznil, že důvodem jeho žádosti o obnovu řízení byly nové, dosud neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které v něm nemohl uplatnit, protože vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na to, že v řízení, jehož obnovy se domáhal, bylo sporné, zda podal včasné odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 12. 2016, konkrétně pak otázka doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci a právě ke zpochybnění doručení nové důkazy směřovaly. Podle žalobce je otázka doručování otázkou skutkovou, neboť podléhá dokazování.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ohledně příslušnosti k rozhodování o žádosti o povolení obnovy řízení žalovaný setrval na závěru, že rozhodnutí bylo vydáno věcně příslušným správním orgánem. Za správný považuje žalovaný rovněž závěr, podle kterého posouzení otázky včasnosti podaného odvolání a doručování písemností není otázkou skutkovou, ale otázkou procesního charakteru.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že u správního orgánu prvního stupně probíhalo pod sp. zn. 19304/2016/DOPR/BoP správní řízení o přestupku žalobce. Ve věci rozhodl správní orgán prvního stupně dne 5. 12. 2016 (č. j. MMOP 137145/2016). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 2. 2017, č. j. MSK 17281/2017 (sp. zn. DSH/3567/2017/Kor), zamítl pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí vyšel žalovaný z předpokladu, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 12. 2016 tzv. fikcí podle § 24 správního řádu poté, kdy bylo po neúspěšném pokusu o doručení rozhodnutí na adresu jeho trvalého pobytu dne 7. 12. 2016 uloženo na poště a žalobci byla zanechána výzva a poučení, a že odvolací lhůta uplynula v úterý 3. 1. 2017. Odvolání podané dne 25. 1. 2017 proto žalovaný považoval za opožděné. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání pro opožděnost žalobu ke krajskému soudu a navrhoval jeho zrušení. V žalobě zpochybňoval splnění podmínek pro fikci doručení a namítal, že byl v rozhodné době hlášen k trvalému pobytu na adrese sídla obecního úřadu, kde nemá

poštovní schránku a neexistuje tam ani žádné jiné vhodné místo pro uložení výzvy k vyzvednutí zásilky. Rozsudkem ze dne 6. 9. 2017, č. j. 20 A 5/2017 – 29, zdejší krajský soud žalobu zamítl.

5. Dále se ze správního spisu podává, že žalobce podal u žalovaného dne 22. 6. 2018 žádost o obnovu řízení podle § 100 správního řádu, ve které navrhoval, aby řízení vedené žalovaným pod sp. zn. DSH/3567/2017/Kor bylo obnoveno. Důvody obnovy spatřoval v nových důkazech, kterými hodlal zpochybňovat podmínky fikce doručení předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně na 5. 12. 2016 a doručení prvostupňového rozhodnutí o přestupku ze dne 5. 12. 2016. Žalovaný jeho žádost postoupil správnímu orgánu prvního stupně (usnesením ze dne 7. 8. 2018), který ji rozhodnutím ze dne 7. 9. 2018 zamítl. Následně podané odvolání, ve kterém žalobce namítal mimo jiné nicotnost prvostupňového rozhodnutí ze dne 7. 9. 2018, žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a současně odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k otázce příslušnosti správních orgánů k rozhodnutí o žádosti o povolení obnovy řízení zdůraznil, že za rozhodnutí ve věci ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu je považováno rozhodnutí o předmětu řízení, nikoliv rozhodnutí, kterým bylo odvolání zamítnuto jako opožděné. Věcně pak shledal námitky žalobce jako irelevantní s tím, že námitky týkající se doručování písemností jsou procesního charakteru a uplatňují se v přezkumném řízení, zatímco institut obnovy se týká toliko nových skutkových okolností nebo důkazů, popřípadě důkazů, které se ukázaly býti nepravdivými. Otázkou doručování písemností a opožděností podaného odvolání se již navíc žalovaný zabýval v odvolacím řízení a zabýval se jí také krajský soud v rozsudku ze dne 6. 9. 2017. Podle závěru žalovaného se jedná o otázky procesního charakteru, které se případně uplatňují v rámci přezkumného řízení.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
7. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
8. Podle § 100 odst. 2 věty poslední správního řádu o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
9. Žalobce v žalobě uplatnil dva základní žalobní body, kdy v prvním zpochybňoval věcnou příslušnost správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného (v odvolacím řízení) k rozhodování o jeho žádosti o povolení obnovy řízení a ve druhém brojil věcně proti závěru o zamítnutí předmětné žádosti. Pro oba žalobní body je společné, že souvisejí se samotnou povahou žádosti o obnovu řízení, coby mimořádného opravného prostředku. Jak se podává z návětí § 100 odst. 1 správního řádu, tak obnovit lze pouze správní řízení ukončené pravomocným rozhodnutím „ve věci“. Stejně tak § 100 odst. 2 věta poslední určuje věcnou příslušnost k projednání žádosti o obnovu řízení podle správního orgánu, který „ve věci“ rozhodl v posledním stupni. Pro účely posouzení obou žalobních bodů je

tak třeba předně určit, jaký význam má pro účely obnovy řízení výraz „rozhodnutí ve věci“ uvedený v § 100 odst. 1 a 2 správního řádu.

10. Nejvyšší správní soud se touto otázkou zabýval v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018 – 55 (veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), ve kterém vyložil, že správní řád užívá pojem „rozhodnutí“ ve dvou odlišných významech. V prvním se jedná o širší pojem „rozhodnutí“, který pojmenovává typ úkonu správního orgánu a blíží se běžnému vnímání slova „rozhodnutí“. V druhém užším významu označuje rozhodnutí ve věci podle § 67 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že návětim § 100 odst. 1 správního řádu je rozuměno rozhodnutí v užším slova smyslu. Shodný závěr vyplývá také z odborné literatury, která vychází rovněž z toho, že obnova řízení se týká pouze rozhodnutí meritorních (viz např. JEMELKA, Luboš. a kol. Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). S uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje, a ve shodě s nimi činí právní závěr, podle kterého se „rozhodnutím ve věci“ pro účely § 100 odst. 1 a 2 správního řádu rozumí pouze meritorní rozhodnutí, tj. pouze ta rozhodnutí podle § 67 odst. 1 správního řádu, kterými bylo v určité věci založeno, změněno nebo zrušeno právo anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo prohlášeno, že určitá osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nikoliv již ta rozhodnutí, kterými se v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách, což platí i pro rozhodnutí o zamítnutí opožděného odvolání. V přezkoumávané věci bylo řízení ve věci přestupku žalobce skončeno v prvním stupni rozhodnutím Magistrátu města Opavy. Žalovaný pak sice rozhodoval také, ale toliko zamítal žalobcovo opožděné odvolání. Jeho rozhodnutí tak nelze pro účely obnovy řízení považovat za rozhodnutí ve věci.
11. Pro promítnutí shora uvedených právních závěrů krajského soudu do poměrů přezkoumávané věci z toho plyne, že bez ohledu na skutečnosti, ve kterých žalobce spatřoval důvody obnovy řízení, byl k rozhodnutí o jeho žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu věcně příslušný pouze Magistrát města Opavy, který v předchozím přestupkovém řízení rozhodoval ve věci naposledy. Krajský soud proto uzavírá, že v přezkoumávané věci rozhodovaly správní orgány, které byly věcně příslušné a jejich rozhodnutí proto nelze považovat za nicotná. Žalobní bod zaměřený na věcnou nepříslušnost žalovaného proto důvodný není.
12. Posouzení prvního žalobního bodu do značené míry předurčuje posouzení také toho druhého. Ze shora vymezené přípustnosti obnovy řízení vyplývá, že důvody obnovy se musí vztahovat ke skutkovým okolnostem týkajícím se věci samé. Lze tedy souhlasit se žalovaným, pokud uzavřel, že institut obnovy řízení neslouží k přezkumu procesních otázek. Nejde přitom o to, zda se i v případě procesních otázek může dokazovat, což je zajisté pravdou, ale právě o to, že institut obnovy je vyhrazen pouze pro skutkové novoty (ať již jde o nová tvrzení nebo důkazy) ve vztahu k meritu věci. Jak přitom přiléhavě konstatoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 302/2018 - 55, z výjimečnosti obnovy řízení plyne restriktivní přístup k její přípustnosti a měl by se tak dotýkat užšího okruhu rozhodnutí. Ani druhý žalobní bod neshledal krajský soud jako důvodný.
13. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro účely tohoto soudního přezkumu nepovažoval za právně významné stížnosti žalobce k žalovanému a k Ministerstvu dopravy

ani způsobu vyřízení této stížnosti. Pro krajský soud byly podstatné výhradně argumenty žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí. Proto ani krajský soud neprováděl k důkazu stížnosti žalobce ze dne 15. 8. 2018 a 4. 10. 2018, jakož i sdělení o vyřízení stížnosti od žalovaného ze dne 17. 8. 2018 a od Ministerstva dopravy ze dne 30. 10. 2018.

14. Protože námitky žalobce důvodné nejsou a krajský soud neshledal v přezkoumávaném správním řízení žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlídnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl; protože žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal krajský soud právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 20. prosince 2019

JUDr. Martin Láníček

samosoudce